

PARALLELWERELDEN

In de eerste plaats wil ik proberen duidelijk te maken wat het begrip "parallelwerelden" inhoudt.

De wereld is kenbaar in drie dimensies. Deze drie dimensies kennen verder het verschijnsel tijd dat ook wel als vierde dimensie wordt aangesproken. De factoren waaruit de tijd is opgebouwd zijn o.a. beweging en ruimte. Deze zijn verder gebonden aan afstand ten aanzien van het middelpunt van het Melkwegstelsel of van het stelsel waarin men zich bevindt. Op het ogenblik, dat er een wereld bestaat die aan gelijke voorwaarden voldoet, maar waarbij een van de factoren anders is, hetzij de factor van massa, hetzij die van beweging, ontstaat er een z.g. parallelwereld. Dat wil zeggen een wereld, die gezien de gelijkheid van waarde, zich altijd in de nabijheid van uw eigen wereld bevindt en die in enkele gevallen synchroniciteit kan bereiken. Het betekent, dat op dat moment de grens tussen die andere wereld en uw wereld zeer klein is.

Een nadere toelichting omtrent het hier gehandhaafde begrip "nabijheid". Nabijheid is in feite vergelijkbaarheid van plaats. Of om het nog eens anders te omschrijven: Wanneer het in Londen een bepaalde tijd is, dan zal een latere tijd in New York eigenlijk dezelfde waarde van tijd en plaats (astronomisch beschouwd) opleveren. Dus de tijd verschilt, maar beide plaatsen hebben een gelijk product van tijd en plaats. Wij spreken dan van nabijheid, niet van eenheid. Maar dan zou dus een van de factoren, hetzij tijd of plaats volkomen gelijk moeten worden en dat gebeurt juist niet. Daarom spreken wij van nabijheid, omdat ze wel dezelfde grondwaarde bezitten, maar de uiting van die grondwaarde door de factoren waaruit ze is opgebouwd in beide gevallen blijft verschillen. Het is een betrekkelijk technisch en ingewikkeld onderwerp. Het zal u dus duidelijk zijn dat ik om begrijpelijk te blijven veel zal moeten vereenvoudigen. Een soort reddingsboei dus, wanneer ik in de vereenvoudiging dreig verloren te gaan. Ik wilde deze eerste definitie eerst geven om daarop te kunnen terugvallen.

Wanneer men spreekt over parallelwerelden, zijn er heel veel mensen die denken aan afsplitsingen. Maar afsplitsingen zijn mogelijkheidswerelden. Een mogelijkheidswereld kan nooit een parallelwereld zijn. Wat is een mogelijkheidswereld. Dat is een wereld waarin b.v. Duitsland de wereldoorlog van 1914-1918 heeft gewonnen. Vanaf dat ogenblik zijn alle ontwikkelingen daar totaal anders. Tot op dat punt is de wereldgeschiedenis gelijk. Wij spreken dan over een afsplitsing, omdat beide mogelijkheden bestaan in de kosmos. De theorie is nu dat de stam, dus de rechtlijnige verbinding, de meest bezielde is, maar dat het onder omstandigheden mogelijk is in die andere werelden te leven temidden van een groot aantal vormen die niet werkelijk bezielde zijn, maar waarbij men voor zichzelf die andere mogelijkheid, als werkelijkheid volledig ervaart.

Nu zijn er mensen die zeggen: Dat is ook een parallelwereld. Maar dat is helemaal niet waar. Een parallelwereld hangt altijd samen met de grondwaarde van uw eigen wereld. Dit is belangrijk, dit moet u onthouden. Het betekent niet dat deze, wereld gelijk behoeft te zijn aan uw wereld. Er zijn mensen die beweren: een parallelwereld is een soort andere aarde. Dat kan, maar dat hoeft niet. De waarde, de levensomstandigheden, de samenstelling, de omvang, de rotatieduur, de verhouding tot de zon van een parallelwereld van de aarde is dus niet vast te stellen. Een dergelijke wereld is niet constateerbaar, zoals dat heet. Men kan aannemen dat zoiets soms optreedt. In de meeste gevallen echter zullen er aanmerkelijke verschillen bestaan. Nu zijn deze parallelwerelden ietwat moeilijk te vatten, omdat men te maken heeft, met een soort onzichtbare wereld die voor een deel eigenlijk uw eigen wereld kruist. Het is onvoorstelbaar dat een paar geesten hier doorheen lopen, die men niet ziet. Nu ja, dat wil men dan nog wel aanvaarden, maar dat er een hele wereld kan bestaan waarop mensen leven zoals u, maar die u niet ziet, dat wordt een beetje moeilijk. Laten wij daarom eerst proberen de mogelijkheden van zo'n parallelwereld nader te bekijken.

Wij beginnen met een kaart te tekenen van het Melkwegstelsel met al die puntjes van sterren en planeten daaromheen ingedeeld in mooie lijnen. Nu neem ik dat papier in mijn handen en

verfrommel het. Het is dan heel goed mogelijk, dat een paar sterren, die normalerwijze aan tegenovergestelde punten van die platte koek (de Melkweg) liggen opeens vlak naast elkaar komen te liggen door het verfrommelen van het papier met de tekening. Zo is het dus ook mogelijk, dat twee planeten elkaar a.h.w. beroeren, terwijl ze zich heel ergens anders in de ruimte bevinden.

Dit voorbeeld dient om aan te duiden, dat een parallelwereld wel degelijk in uw kosmos kan bestaan, maar dat ze daar een geheel andere plaats inneemt en alleen door speciale omstandigheden zo dichtbij komt te liggen. Slechts aan de hand van dimensionaal optredende factoren, zoals die waaruit tijd, veldverhoudingen zijn opgebouwd, kunnen tijdelijk twee werelden zodanig met elkaar corresponderen dat het lijkt, alsof ze een geheel zijn. Een vergelijking. Op een piano slaat iemand, de lage G aan en de G uit een hogere octaaf zal meetrillen. Omgekeerd: de beweging in de ene wereld is gelijktijdig een beweging in de andere wereld. Waarom? omdat de afstemming van beide werelden vergelijkbare werelden bevat. Het is dus een aspect waarmee wij rekening moeten houden. Een parallelwereld, behoeft niet in uw eigen dimensionaal stelsel te bestaan. Ze kan daar wel bestaan, maar op een totaal andere plaats.

Wat gebeurt er als twee werelden synchroon lopen, parallelwerelden die elkaar tijdelijk beroeren? Het antwoord is: er ontstaat een krachtveld, dat zich op beide werelden zeer waarschijnlijk zal manifesteren door ongewoon heftige veranderingen in hetzij lichtelektriciteit, hetzij in luchtbeving. Dat is de meest waarschijnlijke vorm van manifestatie. Op het ogenblik, dat men zich in een van die werelden op het tijdstip van de storing bevindt, is de mogelijkheid aanwezig dat dit elders eveneens gebeurt. Men is dus voor een ogenblik op twee werelden tegelijk. Aangenomen, dat men niet beweegt, zal men terugkeren in zijn eigen wereld. Men heeft dan alleen het idee gedroomd te hebben. Stel, dat men zich beweegt, dan geldt: hoe groter het bewegingstempo, des te groter is de kans, dat men in die andere wereld concreet wordt en gelijktijdig in zijn eigen wereld verdwijnt. De tijd waarop synchroniciteit optreedt is weer afhankelijk van de structuur van de werelden, die op vergelijkbare banen lopen. In de meeste gevallen geldt een cyclus.

Er zijn betrekkelijk grote cycli waarin zo'n ontmoeting eens in de 4 á 5000 jaar plaatsvindt. Er zijn ook cycli die zeer regelmatig optreden, 2 á 3 maanden bijvoorbeeld. In al deze gevallen is het voor het verschijnsel niet alleen belangrijk dat het optreedt, maar ook hoe lang de duur is van de synchroniciteit van de parallelwerelden. Indien dit namelijk gebeurt in minder dan 1/1000 sec, zal er praktisch geen transport zijn van de ene wereld naar de andere. Is de gemiddelde contactduur een half uur, dan kan er sprake zijn van plaatselijke uitwisseling. Is er - en dat gebeurt gelukkig maar zeer zelden - een contact dat 24 uur of langer zou duren, dan vindt een groot aantal uitwisselingen plaats. Dit betekent in vele gevallen een sterke verandering in de atmosfeer van beide planeten, daarnaast meestal sterke elektrische en magnetische storingen, die eventueel leiden tot een heroriëntatie van een magnetisch veld van een planeet, wat dan met een schok gebeurt. Daaraan zullen dus nog wat consequenties verbonden zijn.

Wat hebben wij daarmee te maken? Er zijn daarvan wel een paar aspecten bekend. Bijvoorbeeld. Op het vasteland van de Ver. Staten, in de buurt van New Mexico, is een punt waar vroeger eens in de 500 jaar synchroniciteit placht op te treden. Er zijn ook nog andere punten in de buurt van Caraïbische Zee waar verschillende synchroniciteiten kunnen voorkomen. Als nu meer werelden afwisselend synchroon worden, dan krijgen we het geval dat een aantal mogelijk zeer verschillende levensomstandigheden bereikbaar worden vanuit uw aarde voor kortere of langere tijd. Dat geldt ook omgekeerd, dus voor wezens van die andere werelden bestaat - net als voor u - de mogelijkheid om uw wereld te bereiken. Er is dus nooit een deur die slechts naar één kant opengaat: een dergelijke deur gaat steeds naar beide zijden open. De synchroniciteit der werelden is dus werkelijk een open poort.

De woorden meerdere werelden geven reeds aan dat meer dan alleen twee werelden parallel kunnen lopen. Het is zelfs mogelijk, dat een groot aantal werelden parallel loopt. Het grootste aantal dat mogelijk is, zal waarschijnlijk liggen rond de 150 werelden. Komen er meer, dan krijgen wij een absolute verstoring waardoor het leven op de planeet waar de synchroniciteit plaatsvindt niet meer mogelijk is. Maar 150 is een getal dat haalbaar is. In dergelijke gevallen zullen dus synchroon-momenten met één wereld optreden zo ongeveer één keer per maand. Momenten van synchroniciteit tussen meerdere werelden die gevaarlijker worden, zullen

gemiddeld eens per 3000 jaar optreden. In al deze gevallen zijn het - let wel - stoffelijke werelden die gehoorzamen aan materiele wetten. Het is niet mogelijk, dat synchroniciteit wordt bereikt, tussen een wereld van materie en van anti-materie, maar een langere synchroniciteit tussen dergelijke werelden altijd leidt tot een vernietiging die zich pleegt uit te breiden tot het gehele zonnestelsel. Nu kan ik mij voorstellen dat u zegt: Heeft dit ook geestelijke betekenis? Het antwoord daarop moet helaas zijn: Neen.

Voor u zal een sfeer misschien een soort parallelwereld zijn. Maar ze is geen reële wereld, ze is niet opgebouwd uit materie. Een wederkerige beïnvloeding is niet altijd mogelijk en als men, naar die sfeer toe gaat, is het over het algemeen zolang het om materie gaat een weg, die slechts één richting kent. Altijd waar we te maken hebben met parallelwerelden geldt vergelijkbaarheid. Vergelijkbaarheid impliceert dat beide werelden in hun structuren ontleed, vergelijkbare waarden bezitten, namelijk beide werelden beantwoorden aan vergelijkbare omstandigheden. Voorbeeld: een wereld met een atmosfeer, die parallel loopt met een wereld die eveneens een atmosfeer bezit, zal deze synchroniciteit doorstaan. Indien dit niet het geval is en één van de twee werelden zou geen atmosfeer bezitten - dat is denkbaar - dan betekent dit een zodanige aantasting, zelfs voor een enkele minuten durend contact, dat daaruit grote storingen voor de andere wereld kunnen voortvloeien. Gewoonlijk is er toch wel een grote vergelijkbaarheid van de planetaire massa en de atmosfeer, omdat nu eenmaal waarden die vergelijkbaar zijn ook gemakkelijker dimensionale nabijheid verkrijgen. Om het eenvoudiger te zeggen: Als u zich twee werelden voorstelt als een heel kleine en een heel grote wereld, dan is de verhouding tussen de twee onevenwichtig. Het kan dan alleen nog een parallel zijn, indien de kleine wereld zo enorm veel sneller is dan de grote wereld, dat men moet zeggen: Als er een contact is, dan bestaat deze in een flits. Het kan hoogstens een fractie zijn, meer niet. Dat is geen reëel contact. Alleen werelden die vergelijkbaar én in hun massa en hun mogelijkheden kunnen een contact maken dat langer duurt. Een langere duur van tenminste een 1/1000 sec., mogelijk iets langer, is toch wel nodig om van parallelwerelden te spreken in de zin van werelden die gelijke waarden en inhouden kennen. Daarom moeten wij met de massa een beetje rekening houden. Dit betekent, dat de wet van evenwicht een zeer grote rol speelt bij het bestaan van parallelwerelden.

Ik zou dit willen omzetten in een soort formule: Waar beweging in ruimte, massa plus eigen rotatie en veldsterkte van de ene planeet een som oplevert die gelijk is aan of vergelijkbaar met de som die deze waarden oplevert bij een andere planeet, dan is het mogelijk dat beide planeten optreden als parallelwerelden, en dit wel op het ogenblik dat zij met hun inwerking in de tijd een zodanig verschil hebben veroorzaakt, dat zij in ruimte ten aanzien van elkaar verschuiven.

Wij kunnen het wat eenvoudiger nog zeggen: Als wij ons hier op aarde bevinden en wij lanceren een raket naar de planeet Mars, waar sturen wij hen dan naartoe? Niet naar de plaats waar Mars nu staat. Wij sturen de raket naar een plaats waar Mars eigenlijk nog niet is, namelijk de plaats die de planeet Mars zal innemen in zijn omloop om de zon op het ogenblik, dat ons voertuig in staat is de afstand tussen aarde en Mars te hebben overbrugd. Het is net als het schieten op een vliegtuig. Men moet zoveel voor houden dat de snelheid van de kogel en de afstand die moet worden afgelegd, a.h.w. wordt opgeheven zodat het vliegtuig op hetzelfde punt aankomt waar de kogel op een bepaald ogenblik is.

Als men nu spreekt van een parallelwereld, dan spreekt men van een wereld die er nu nog niet is ten opzichte van de waarnemer, maar die er zal zijn op het ogenblik dat het aantal werkingen tezamen een bepaald bindresultaat gaat opleveren. Dat is gewoon de parallel. Nu kan men natuurlijk zeggen: Dat zijn parallele ontwikkelingen. Dat bestaat eveneens. Er is in de kosmos wel een wereld waarin wezens leven die zeer veel op mensen lijken. Zij hebben ook vergelijkbare eigenschappen, zoals fouten en deugden en een vergelijkbare ontwikkeling. Dat deze mensen nu toevallig 100.000 jaar verder zijn, maakt niet zoveel verschil uit, want tegen de tijd dat wij zover zijn gekomen, zijn die wezens reeds weer gedegeneerd. Dat kunnen wij ook als een parallel beschouwen. Er is ook een vergelijkbaarheid aanwezig, maar dit ligt op een geheel andere basis: dan gaan wij uit van de mens. Wil men dit doen t.a.v. geestelijke gronden en waarden, dan wordt het moeilijker. Het typische is namelijk dat een individu niet gelijktijdig twee werelden volledig kan bevatten. Stelt u zich nu eens voor dat u door zo'n poort wandelt en ineens een parallelwereld binnentreedt. Dan zult u in het begin die wereld beschouwen als uw eigen wereld en daaraan de eisen stellen die u aan uw wereld stelt en

daarvan dezelfde verwachtingen koestert. Op het ogenblik echter dat dit niet houdbaar blijkt, gaat u uw visie op uw wereld veranderen. Het is zelden dat iemand zegt, dat hij in geheel andere omstandigheden is terechtgekomen en beseft dat hij zich anders moet gedragen. De mens zegt meestal: Ik ben gelijk, dus moet de wereld ook gelijk zijn, anders kan ik niet gelijk blijven. Die moeilijkheid houdt eveneens in dat contacten, die men stoffelijk zou hebben met deze parallelwereld geestelijk zeer weinig betekenis hebben.

Er zijn enkele gevallen bekend van personen, die op deze wijze in een andere wereld zijn terechtgekomen en daar op den duur en soms ook direct zijn overleden. Maar als wij de meningen horen van degenen die onmiddellijk zijn overleden, dan hoort men hen niet zeggen: Wij zijn plotseling terechtgekomen in een wereld met een atmosfeer die giftig was. Zij zeggen daarentegen: Wij zaten in een enorme storm. Er was toen eens soort trog en daarin was de lucht zo giftig dat ik daarin ben overleden. Hij laat dus deze andere wereld buiten beschouwing.

Er zijn ook mensen, die langere tijd in de parallelwereld hebben geleefd. Als wij hun dan na de overgang in onze wereld vragen: Hoe hebben jullie dat ervaren, dan zeggen ze: Er moet iets gebeurd zijn op de wereld. Ineens was het helemaal anders. Maar ik heb mij kunnen redden. Ik heb altijd wel gezegd: die beschaving houdt het niet lang meer zo. Pas zeer veel later zullen deze mensen gaan begrijpen wat er in feite is gebeurd. Het is erg moeilijk om daarvan realistische beelden af te lezen. Als u denkt aan onze geestelijke werelden, dan weet u dat ook daar parallellen kunnen bestaan. Daarover wil ik nu spreken.

Als iemand overlijdt, dan bezit hij nog denkbeelden. Die gedachten worden dan langzamerhand tot vormen, en voor deze vormen vraagt men dan een antwoord. Als u b.v. denkt, hier staat een tafel, dan staat er ook een tafel zodra een ander tot u zegt: ja, dat is een tafel. Er zijn dus altijd twee nodig. Er moet altijd een bepaald idee zijn in het focus van tenminste twee geesten. Dus zolang u het antwoord op uw gedachte niet heeft van een ander of dat antwoord niet wilt accepteren, ziet u niets: dan is het net alsof u in het donker zit. En dan zegt iemand plotseling. Het is licht. U denkt na en constateert dat er toch eigenlijk licht is en dan is er werkelijk licht. De werelden, die men zo opbouwt, zijn dus steeds gedeelde voorstellingen. Alles wat er in deze voorstellingen bestaat, wordt gezamenlijk in stand gehouden. Nu kan het zijn dat de gehele betekenis van ons wereldje of sfeertje gelijk wordt aan een op andere voorstellingen opgebouwd wereldje. Wat gebeurt er dan? De meer abstracte denkwijzen worden tussen beide werelden zonder meer uitgewisseld. Alleen zodra men probeert deze abstracte gedachten in vorm uit te drukken, ontstaan er moeilijkheden. Dan blijkt, dat wij de termen van de andere beschouwen als een vreemde taal. Wij gaan de beelden die zij hebben vertalen in onze beelden, zodat het geheel van de mededeling weer past in onze wereldvoorstelling. Dan komt men tot contacten waarbij beiden elkanders belevingen kunnen volgen, zonder dat zij daarom ook in een gelijke voorstellingswereld leven. Dat gebeurt in de rare wereld van de geesten. Sommige mensen gedragen zich bij ons in hun denken en doen als geperverteerde indianen. Dan zou men moeten spreken van de Eeuwige Jachtvelden. Anderen daarentegen zijn zo klassiek in hun opvattingen dat zij eigenlijk in de Elyseische Velden thuishoren. Bijvoorbeeld: Als u tegen iemand zegt: loop naar de hel, dan doet hij niets. Maar als hij erin gelooft, dan is er bij ons grote kans dat hij het ook doet.

Waar het mij om gaat is dit: Er is klaarblijkelijk in ons besef iets wat ons dwingt dat voor ons voortdurend om te zetten in voor ons hanteerbare beelden en termen. Dit zal een van de redenen zijn, dat de parallelwereld als een concrete realiteit, die werkelijk contact maakt met de aarde zo nu en dan voor velen onaanvaardbaar is. Dit betekent, dat men een totaal nieuwe visie moet hebben op ruimte, op tijd, op het bestaan van de mens en op nog heel veel andere verschijnselen. Dit betekent verder, dat men heel veel verklaringen, die men heeft gevonden voor het plotseling optreden of verdwijnen van bepaalde levensvormen, zou kunnen of moeten herzien. De moeilijkheid juist brengt de mensen ertoe de parallelwereld meestal te beschouwen als iets theoretisch.

Ik hoop, ondanks alle afwijkingen en pogingen tot simplificatie, duidelijk te hebben gemaakt dat parallelwerelden kunnen bestaan. Ik wil trachten u verder duidelijk te maken dat deze werelden ook tijdelijk synchroon zijn (in tijd elkaar beroeren) en daardoor een ruimtelijk contact mogelijk maken. Eveneens wil ik stellen, dat deze werelden worden geregeerd door de wetten van de kosmos. Dit zijn over het algemeen wetten waaraan de materie en de voor ons

kenbare geestelijke werelden gelijkelijk moeten gehoorzamen. Daarom is ook een benadering van het contact, de duur van het contact e.d. mogelijk.

Op zichzelf geloof ik niet dat de mathematische basis van de parallelwereld veel moeilijkheden zal opleveren. Men heeft op aarde reeds berekeningen gevonden waardoor de identiteit van tijd en plaats verklaarbaar, berekenbaar wordt. Alleen is deze verklaring niet concretiseerbaar. Anders gezegd: men kan de theoretische berekening niet omzetten in een praktische beleving. En wel, omdat een grote vasthoudendheid t.a.v. eigen niveau en dus van eigen wereldbeeld het de mens gewoon onmogelijk maakt het andere wereldbeeld te aanvaarden. Details, die plotseling en ongemerkt optreden, worden dan ook gewoonlijk snel vergeten.

Een voorbeeld hiervan: Er waren tijdens de verduistering in Londen opeens lichtflitsen die bleken te behoren tot een reclame voor Root Beer (een gezoete, mousserende drank bereid uit wortels en kruiden), die men in Engeland niet zoveel drinkt. Lichtreclame was er op die plaats nooit geweest. Na korte tijd doofde de reclame overigens weer. Men heeft toen onderzocht wat het geweest was. Er bleek geen lichtreclame te zijn en dus zeiden de mensen: Degene, die het heeft gadeslagen had het of op zijn zenuwen of hij was dronken. Het is alleen vreemd dat diezelfde reclame wel bestond, namelijk in een klein dorpje in Californië. De hoogte ervan kwam overeen met die in Londen. Ze stond daar op een stalen toren. In Londen werd ze gezien boven een rij huizen van drie verdiepingen. Dat is dus heel eigenaardig en het klopte nog allemaal. Zelfs het feit, dat deze lichtreclame werkte, dat ze een bepaald flitseffect vertoonde kwam overeen. De mensen hadden dus iets gezien wat in hun stad niet bestond, maar ergens anders wel. Deze vaststelling - overigens vastgelegd in de rapporten van de Bescherming Burgerbevolking - zijn echter nooit verder bekeken. De mensen, die dit hebben gezien moeten eenvoudig dronken zijn geweest. Dit maakt duidelijk hoe moeilijk het is om zulke feiten concreet te constateren. Wanneer dat gebeurt en velen het waarnemen, denkt men dat het een "hoax" is, een "practical joke". Of als dat ook niet opgaat, dan is er sprake van massasuggestie, massahypnose of hysterie. Dat bepaalde verschijnselen concreet kunnen zijn, wordt dus a priori afgewezen. Dit betreft nu een synchroniciteit die op uw aarde bij toeval optrad en die mede te wijten was aan allerlei veranderingen in de energieverhoudingen, o.a. door het verduisterd zijn van de ene stad ontstond er een vermindering van het inductieveld en het gelijktijdig optreden van verhoogde inductie elders, dus een verandering van potentiaal. Daardoor kon de plaatselijke synchroniciteit tijdelijk optreden. U zult begrijpen dat, als dit alleen al over deze dingen gaat, hoe men dan andere zaken afwijst.

Vliegende Schotels bestaan natuurlijk niet. Maar er zijn instanties, die zich nog steeds met de Vliegende Schotels bezighouden, alleen niet officieel, want: Vliegende Schotels bestaan eenvoudig niet. Maar men komt toch wel tot de conclusie dat een percentage van de observaties niet verklaarbaar is. Als men zegt, dat 3% van de waarnemingen niet verklaarbaar is, dan moet men zich even realiseren dat ongeveer 40% van de verklaringen berust op theorieën waarvoor geen feitelijk bewijs is geleverd: in feite is dat 43%. Als men zich dit realiseert, dan vraagt men zich af: waarom wordt dan beweerd dat dit verschijnsel niet bestaat? Omdat het er niet mag zijn!

Als u met een parallelwereld te maken krijgt, dan zult u in negen van de tien gevallen ditzelfde effect ervaren. U wilt namelijk het "anders zijn" niet accepteren. Wij zoeken de rationele verklaring. En aangezien het een verschijnsel is dat over het algemeen geen lange levensduur kent, is het zeer gemakkelijk te zeggen: het is er niet geweest. Het zal wel aan de mens liggen. Hierdoor komt het dat het verschijnsel van de parallelwerelden, dat op aarde op verschillende plaatsen en tamelijk geregeld optreedt, een rol speelt o.a. in de verschijnselen van de Bermuda-Driehoek zo nu en dan. Dat is zeker niet de enige verklaring, er zijn ook nog anderen. Maar voor enkele gevallen geldt deze verklaring der parallelwerelden zeer zeker. Een verklaring voor het plotseling en spoorloos verdwijnen van bepaalde groepen mensen waarvan werkelijk nooit iets is teruggevonden in andere delen van de wereld, o.m. in Azië en Afrika. Het is er allemaal, maar het hoeft niet zo te zijn. Daarom zegt men liever: het is er niet.

Er zijn andere werelden, die met de uwe in contact komen. Er is zelfs een mogelijkheid dat werelden die niet tot uw sterrenstelsel behoren (de Melkweg) op een gegeven ogenblik toch synchroon worden met uw wereld. En naarmate de contacten langer duren is de kans groter dat zowel levende wezens als ook bepaalde materiebestanddelen tussen beide werelden

worden uitgewisseld. Deze uitwisseling zou de verklaring kunnen zijn voor vele eigenaardigheden waarover men lange tijd niet heeft nagedacht.

Hoe kan het voorkomen dat men vele jaren lang een bepaalde uitgestorven vissoort niet aantreft, ongeacht geregelde bevissing rond bepaalde eilanden, en dat opeens die toestand verandert. Er wordt zo'n vis gevangen en kort daarna worden er tientallen gevangen. Nu moet men constateren dat deze vissoort nog leeft. Maar hoe komt deze vissoort plotseling daar? Als er nu een wereld is met een vergelijkbare ontwikkeling waarin deze lagere, primitievere visvorm aanwezig is, dan ligt het punt van synchroniciteit ergens in zee en dan is het zonder meer verklaarbaar dat er toevallig zo'n school op onze aarde terecht komt.

DISCUSSIE

❖ *Is die uitwisseling tussen werelden, zoals b.v. van de uitgestorven vissoort, ook met mensen gebeurd?*

Dat is met mensen ook gebeurd. Maar dan moeten wij wel teruggaan naar een ver verleden, tenzij wij enkelingen bedoelen of heel kleine groepen. Er zijn inderdaad mensentypen verdwenen en weer verschenen. Daardoor krijgt men ook allerlei eigenaardigheden in de evolutietheorie, waarmede men dan moeilijkheden krijgt. Is het niet te constateren dat de galactische afstand wordt overbrugd. Indien men in staat is om instrumenten te ontwerpen die alle fluctuaties in vijf dimensies kunnen constateren, dan is het voor u direct mogelijk om alleen maar door juiste waarneming van de geïoniseerde luchtlaag in de atmosfeer te constateren dat de aarde een contact heeft gemaakt met een parallelwereld. Dat is mogelijk. Maar dan moet men eerst uitgaan van de mogelijkheid. Men moet de instrumenten ontwikkelen en men moet de kennis verkrijgen. Ik meen, dat de kennis daaromtrent op dit moment nog niet voldoende is en dat de waarnemingen, die men doet over het algemeen teveel worden terugvertaald in redelijke termen of wegverklaard. Zoals, om een paar voorbeelden te geven, de kort geleden waargenomen vreemde spiegelingen in de radarketen die waakt over de U.S.A. waarmee de pool tot praktisch het centrum van Canada een aantal vliegende voorwerpen werden waargenomen. Later heeft men gedacht dat het misschien Vliegende Schotels zijn geweest. Tenslotte kwam men tot de conclusie: het moeten atmosferische storingen zijn geweest. In werkelijkheid waren het doodgewone vogels. Maar wel vogels, die in een andere wereld vlogen en tijdelijk door de radar werden waargenomen waardoor die eigenaardige verschuiving van snelheid en bewegingshoek optrad.

❖ *Spreken die mensen dan een andere taal?*

Dat is logisch. Als er een wereld is met andere mensen, dan spreken deze een andere taal. Het is dus niet zo, dat een parallel wereld ook Hollanders huisvest.

❖ *Zijn dat dan stoffelijke werelden?*

Het zijn stoffelijke werelden.

❖ *Ontstaan er dan geen calamiteiten, wanneer stoffelijke werelden met elkaar in aanraking komen?*

Omdat deze werelden niet met elkaar in aanraking komen op een ander dan het meer-dimensionale vlak, met inbegrip van tijdsverhouding en energieverhouding, kunnen (zie mijn inleiding) calamiteiten wel optreden, maar zal het aantal malen dat dit gebeurt zeer beperkt blijven. Terwijl in vele gevallen de rampen die dan gebeuren van zo'n beperkte aard zijn, dat men deze beschouwt als normale verschijnselen van de aarde.

❖ *Er moet toch een reusachtig aantal verschijnselen met betrekking tot de zwaartekracht optreden?*

Fluctuatie in het veld van de zwaartekracht, inderdaad. Die zijn ook wel gemeten. Zelfs Vening Meinesz, een Nederlandse wetenschapsman, die zich daarmee heeft beziggehouden, heeft deze kunnen constateren. Dat is absoluut waar. Fluctuaties in de zwaartekracht der aarde treden op. Maar hoe groot zijn deze fluctuaties? Want de zwaartekracht is het resultaat van massa plus beweging in de ruimte plus eigen spin (draaiing). Voor de andere planeet geldt dat ook. Beide dragen elkaar niet hun massawerking over, omdat zij zich - dimensioneel gezien - op een ander vlak bevinden, ongeacht het feit dat zij op een enkel punt contact hebben. De

fluctuaties zullen dus alleen door de uitwisseling van massa tot stand komen en daarbij betrekkelijk gering zijn en van locale aard.

❖ *Kan dit als een regel worden beschouwd: dus dat dit contact slechts op een enkel punt geschiedt?*

Dit kan als de grootste waarschijnlijkheid worden beschouwd. In mijn inleiding heb ik erop gewezen dat het anders kan zijn, maar dat het dan ook meestal desastreus is zodat de wereld, zoals zij dan bestaat, verdwijnt en daarmee natuurlijk ook een groot gedeelte van de mensheid en het leven, waardoor al heel snel het gebeuren zelf overgaat in legende, die dan misschien later weer de basis van het geloof kan worden.

❖ *Maar hoe kan nu iemand van een vijfdimensionale wereld overstappen in een drie-dimensionale wereld?*

Deze mens leeft niet in een vijf-dimensionale wereld. Hij leeft zelf ook in een drie-dimensionale wereld, ook als de verhoudingen daar enigszins anders zijn. De contactfunctie bevat een verschuiving op het niveau dat u tijd noemt, waarbij in feite twee dimensies, die op aarde niet bestaan en tenminste twee dimensies die op aarde wel bestaan mede betrokken zijn, zodat het contact vier-dimensionaal is, maar het geheel van de verschuivingswaarde vijf dimensies kan omvatten. Het is dus duidelijk, dat als zo iemand in uw wereld komt en die persoon niet onder gelijke condities leeft, hij weer snel vergaat. Hij verdwijnt, hij gaat dood. Indien die persoon zich wel kan aanpassen, zal hij misschien als een diersoort worden beschouwd, omdat hij b.v. een andere lichaamsvorm heeft dan u. Hij zal zich dan ook terugtrekken van de beschaving. Want de beschaving pleegt alles te vervolgen wat, niet aan haar gelijk is, en dat ontdekt hij dan ook heel gauw. Is iemand gelijk aan uw mensheid, dan zal hij waarschijnlijk proberen zich aan te passen en zal dus proberen uw kleding, uw gebruiken te imiteren, alleen zal hij misschien zo nu en dan of in zijn dromen een vreemd taaltje uitslaan. Dan kan hij kiezen wat hij wil: een nieuwe openbaringskerk beginnen of in een gekkenhuis terecht komen.

❖ *Maar die man had toch familie, broers, zusters enz.?*

Je gaat gewoonlijk niet met de hele klus over, tenzij een bepaalde groep als een eenheid overgaat. Dan bestaat de mogelijkheid dat zij zich vestigen, beseffend dat zij in een vreemde, een andere wereld leven, of waar zij rustig hun eigen gebruiken kunnen volgen en zich consolideren. En ja, dan komt men terecht ergens in de Sahara, in de Andes of in de Himalaya. Als u zich realiseert wat er aan legenden bestaat over de z.g. verborgen gouden stad in de Sahara, de verborgen stammen van de harige mensen in de Himalaya en al die eigenaardige wezen die in de Andes geleefd moeten hebben, dan moet u wel inzien dat dit alles de waarschijnlijkheid van deze these vergroot. Men kan ze alleen beschouwen als these. Ik ben van deze feiten overtuigd, maar voor u is het van weinig belang, of het zo is of niet, omdat de kans dat u zelf in een dergelijke situatie komt te verkeren 1 op X miljoen is.

❖ *Is het mogelijk dat de mensen, die een grotere technische ontwikkeling bezitten gelegenheid hebben om terug te gaan naar hun eigen wereld?*

Als de mensen een grotere technische ontwikkeling bezitten, is het inderdaad mogelijk omdat iemand, die weet wat dit verschijnsel is en de periodiciteit van het contact ongeveer kan berekenen en daarbij ook de contactplaats - die lichtelijk verschuift - meestal zelden in dezelfde omgeving een langere tijd verblijft. U kunt gewoon wachten tot de volgende fase intreedt en dan wandelt u weer door de poort. Alles is dan weer zoals het geweest is.

❖ *Zou men hiervan gebruik kunnen maken voor de ruimtevaart?*

Daarvan zou bij ruimtevaart bewust gebruik kunnen worden gemaakt, als de ruimtevaarder bewust was. Maar men maakt tot op dit ogenblik van menselijke ruimtevaarders in feite emotie-arme bionische of biologische computers, die in een suprême redelijkheid alle verschijnselen wegverklaren en die dus, wanneer zij op een gegeven ogenblik allerlei vurige vonkjes in de ruimte zien, prompt zeggen: dat zal ik wel gedroomd hebben, of: dat zijn kleine meteoren geweest. Ze zeggen niet: ik heb toevallig door een dimensionaalruimte heen gekeken en ik heb iets anders gezien, ik heb de geestelijke wereld gezien.

❖ *Worden er uit de geest dergelijke waarnemingen gedaan. Zijn geesten erin geïnteresseerd?*

Dat wij enige waarnemingen doen op dit terrein is toch wel uit mijn betoog gebleken. Dat wij daarvoor erg veel belangstelling hebben is wel wat overdreven. Wij hebben belangstelling in bewustwording, omdat op welke wereld u ook terecht komt u ten slotte toch weer bij ons komt.

Wij zijn de centrale post. Daarom is het voor ons belangrijk dat u in goede staat de centrale post bereikt en niet langs wélke weg u daar aankomt.

❖ *U sprak van mogelijkheidswerelden naarmate van de bezielde nabij de as. Nu zitten wij hier iets bezijden de as. Zijn wij hier dus minder bezielde?*

Zolang wij onszelf bewust kunnen ervaren, zijn wij bezielde. Maar het is denkbaar dat er in uw wereld een aantal personen rondloopt die eigenlijk geen bewust innerlijk leven hebben. Het is dan heel goed mogelijk dat zij dit wel bezitten, maar in een afsplitsingswereld.

❖ *Zij gedragen zich dus als schillen?*

Als een soort schillen. En het typische is, dat dan meestal, terwijl zij in die andere wereld rusten een deel van de bezieling kan terugkeren in de vormen: die zij in een van de andere mogelijkheidswerelden hebben.

❖ *Er zijn nog een paar dingen die ik niet goed heb begrepen o.a. de invloed van de heersers van de verschillende planeten.*

De hele uitleg daarvan te geven gaat te ver. Stelt u maar eenvoudig, dat de wetten van de ruimte zelf deze dimensionale situatieverandering a.h.w. afdwingen. Daarnaast kunnen wij dan veronderstellen dat bepaalde planetaire heersers het erg belangrijk vinden om van sommige contacten gebruik te maken. Maar wij moeten nooit zeggen dat zij degenen zijn die het initiatief daartoe nemen, want dat is zeker niet waar, omdat de planetaire heersers n.l. niet in staat zijn op zeer korte termijn hun eigen tijds- en bewegingsratio zodanig te wijzigen dat zij daardoor een door hen gewenst contact met een andere, dus parallelwereld kunnen waarmaken.

❖ *U zegt: er wordt uitgewisseld. Dus iemand kan van hieruit naar een parallelwereld gaan en komt dan vandaar iemand in zijn lichaam terug?*

Dat is niet helemaal juist. Dat kan zo zijn, als wij spreken over mogelijkheidswerelden. Dan kan men zeggen: Het innerlijk besef kan van de ene wereld naar de andere wereld gaan. En wanneer het besef verdwijnt, dan neemt het dat automatisme over. Dat zou men kunnen zeggen. Als het gaat om parallelwerelden, kan men alleen zeggen: Als u door deze poort gaat, dan verplaatst u een beetje lucht in die andere wereld en die komt dan vanzelf in uw eigen atmosfeer terecht. Maar er is geen vergelijkbaarheid van massadichtheid. Er is wel iets anders: Indien op een punt er een eenzijdige massa-uitwisseling van te grote omvang zou zijn, dan ontstaat hierdoor gelijktijdig een verbreking van de synchroniciteit (er is een massaverandering). Hiermede is de poort dus gesloten, terwijl de verandering van massa- tijd- en bewegingsratio plus eventuele eigenschappen van de overige trage massa op die andere wereld een aantal verrassende effecten tot stand kan brengen.

❖ *Ik begrijp, dat men lichamelijk overgaat naar de parallelwereld.*

Hiervoor moet de zwaartekracht van de aarde worden overwonnen om zijn vervoer daarheen tot stand te brengen. Hoe moet ik mij dat voorstellen? Heeft u wel eens over een "catwalk" gelopen? Of kent u deze kermisattracties niet meer? Dat is een plank die heen en weer schuift. Als u daar nu langzaam overheen loopt, dan komt u er nooit over. Heeft u vaart, dan zult u de schokje overwinnen en kunt betrekkelijk eenvoudig de andere kant bereiken. Dat betekent, dat men dus zelf een momentum nodig heeft. Ik meen, dat ik dit in mijn inleiding reeds genoemd heb. Als men stilstaat, dan kan men in de poort staan en men blijft toch tot zijn eigen wereld behoren. Als men echter in beweging is, zal dat momentum, net voldoende zijn om het verschil tussen de beide werelden te overwinnen.

❖ *Overwint men daardoor de zwaartekracht?*

Neen, men overwint niet de zwaartekracht, omdat die op dat punt gelijk is: dat is namelijk de synchroniciteit waarbij een zo groot aantal waarden gelijk of vergelijkbaar is, dat hierdoor een overgang tussen beide werelden mogelijk is. Het kan dus zijn dat de normale atmosferische druk misschien 2/10 of 3/10 atm. zal verschillen, maar wanneer die brug tot stand komt, moet er een zodanige stroming zijn dat net daar een lagedrukgebied is. In die andere wereld is er een hogedrukgebied, zodat de condities elkaar voldoende benaderen. Er kan ook een beetje wind staan. Er zijn dus op dat moment zeker geen grote verschillen van zwaartekracht kenbaar. Maar er zijn dan natuurlijk wel andere zaken die een rol spelen. Aangenomen, dat u zich met een beperkte snelheid (laten we zeggen 10 tot 20 km per uur) door zo'n poort tussen twee werelden beweegt, dan krijgt u een vertroebeling van het zicht: het wordt licht nevelig. De vormen zijn vaag. U heeft het gevoel dat u op watten loopt, net als iemand die teveel ether heeft gesnoven, maar nog niet is uitgeteld, of als een bokser die voortgaat, terwijl hij niet eens

weet, of hij staat of reeds ligt. Zou men hetzelfde doen met een snelheid van 100 km per uur, dan heeft men het gevoel dat er een soort wisseling is tussen licht en duister. Zou men door de poort gaan met een snelheid van ca. 300 km per uur plus een massa die groter is dan het eigen lichaamsgewicht (tenminste 40 keer het lichaamsgewicht), dan is de kans groot dat men meent langere tijd in een dikke mist te verkeren. In deze verandering zal men het gevoel hebben dat men in een zware nevel verdergaat waarbij dan chromatische verschillen optreden zowel kort voordat men die nevel betreedt als wanneer men haar verlaat: en dat is dan meteen in die andere wereld.

❖ *Waardoor ontstaat periodiciteit?*

Omdat tijd een verschijnsel is dat niet overal gelijk is. Uw eigen tijd wordt bepaald door de klok. De klok ontleent de tijd aan de beweging en rotatie van de planeet en wat dies meer zij. Nu heb ik in de inleiding reeds gezegd dat de rotatie van een planeet plus de snelheid waarmee de planeet haar baan aflegt twee van de factoren zijn die een rol spelen. Tijd hangt dus samen met massa, met rotatiesnelheid en al die andere factoren. U zult begrijpen dat tijd nooit helemaal lineair is. Het is namelijk niet zo dat de rotatie van de aarde altijd geheel gelijkmatig is, al denkt u dat. U weet niet beter, omdat deze kleine verschillen (het zijn rotatieverschillen van ongeveer 10 minuten gemeten rond de evenaar) eigenlijk niet opvallen, omdat zij elkaar compenseren. Het zijn onevenwichtigheden. Het is een versnelling en een vertraging. Alleen als het te groot wordt, merkt u het op. Dan merkt u het aan de verandering van tijd. Dit betekent dus dat uw tijd niet een stabiele waarde is, ook als u er een vaste maatstaf voor gebruikt die wel gelijk of vergelijkbaar is. Ik kan het misschien duidelijk maken met het volgende beeld:

U heeft wisselstroom. U heeft een elektrisch uurwerk. Normaal is dat uurwerk ingesteld op een wisselstroom van 50 perioden, dat betekent 50 wisselingen. Nu wordt u tijdelijk aangesloten op een ander net. Daardoor fluctueert even deze periodiciteit en op een gegeven ogenblik is het 60 perioden. Wat gebeurt er? Uw klok loopt voor. Maar dat is helemaal niet erg. De volgende keer schakelen ze dat uit en dan zakt de periodiciteit tot 40 perioden, zodat 's morgens uw klok weer enigszins gelijk loopt. Men zegt: een elektrische klok loopt altijd gelijk. Maar de meeste elektrische klokken hebben dezelfde fasering, dus alle batterijklokken en alle uurwerken zijn een paar minuten achter.

❖ *Maar niet 10 minuten bij de evenaar. Het zal dus bij het ster schieten te merken zijn dat de geografische condities in een knelpunt zitten.*

Dat zou waar zijn, indien men zich daarbij niet origineert op de hemelruimte waar in de enorme afstand de tijdsverschillen zeer miniem zijn en men bovendien zijn tijdsbepaling eigenlijk laat afhangen van het optreden van bepaalde waarneembare resultaten. Het is bekend, dat degenen die zich op de linie bevinden in vele gevallen een correctie nodig hebben van hun instrumenten, als zij met de hand de zon schieten. Vraagt u dit maar aan stuurlieden. Die zullen u vertellen dat dit in de tropische zone vaak voorkomt. Zij nemen aan dat het de vochtigheid en de warmte zijn die deze verschillen veroorzaken en een hernieuwde kalibratie noodzakelijk maken. Dit rekaleren is dan zo miniem, zegt men, dat het eigenlijk voor het uitzetten van de koers niet eens zo erg belangrijk is. Hier heeft u een feit dat het kan, maar dat men daarvoor gewoon naar andere verklaringen zoekt. Bovendien moet u rekening houden met het omzettingsverschil van 10 minuten. Dat loopt over een periode van ongeveer 31/2 jaar: 31/2 jaar oplopend, 31/2 jaar teruglopend. Dit is inderdaad een groot verschil. Als u dit begrijpt, dan wordt het ook duidelijk dat de tijd fluctueert en daarmee wijzigt zich dus voortdurend het eigen veld van de aarde, de massa-snelheidsrelatie. De synchroniciteit treedt nu op, wanneer het product van al deze waarden of eigenschappen voor twee planeten geheel gelijk of voor 99 % gelijk is, want er kan een lichte deviatie zijn. Het ogenblik van "gelijk zijn" is het ogenblik van contact.

❖ *Als men in de parallelwereld komt en men ziet opeens een heel andere sterrenhemel, is men dan gedesoriënteerd zodat men dat gaat wegverklaren of constateert men bewust: alles ligt hier anders?*

In het begin gelooft u het niet. Op het ogenblik, dat u zich opnieuw begint te oriënteren, is meestal de poort tot de parallelwereld weer gesloten. En dan is het maar de vraag, of u de juiste conclusies trekt, aangenomen dat u in staat bent om in deze wereld in leven te blijven.

❖ *Heeft de poort tot de parallelwereld iets te maken met het "zwarte gat" in de ruimte?*

Niet direct. U bedoelt de Kolenzaknevel. Als u zegt: een zwart gat in de ruimte, dan duidt u eigenlijk alleen op een punt waarop voor ons geen kenbare reflecties optreden en ook geen kenbare straling. Het is daarom een absorberend geheel. Nu blijkt, dat een stofwolkje in de ruimte (daarom haalde ik juist de Kolenzaknevel erbij) dat ook doet. Er zijn namelijk ook dimensionele ruimten denkbaar (enkele zijn misschien op aarde waarneembaar) waarbij we te maken hebben met z.g. donkere vlekken met verhoogde stralingsactiviteit met een lagere stralingsfrequentie dan die van licht. Op dat punt hebben wij dus te maken met materie, die zich bevindt op het punt van dimensionele transformatie waardoor de samenstelling van de materie in transformatie tijdelijk dermate complex wordt dat een reactie op de buitenwereld daardoor steeds minder mogelijk wordt, terwijl gelijktijdig de neiging ontstaat alle vrije partikels in de eigen complexiteit op te nemen.

❖ *Wat is nu eigenlijk de zin van de parallelwerelden? Ik dacht, dat het de uitwisseling van de materie was waardoor levensvormen en leven op de wereld ontstonden of zijn andere dingen denkbaar?*

Ik kan dat niet ontkennen, maar ook niet bevestigen. Ik beschik niet over de nodige gegevens. Ik kan wel zeggen, dat mij in ieder geval duidelijk is gebleken dat in enkele gevallen hierdoor tijdelijk levensvormen van andere planeten op uw aarde optraden - meestal voor korte perioden - en dat anderzijds in enkele gevallen mensen op uw aarde verdwenen zijn en veel later in uw tijd zijn teruggekomen, ofschoon zij meenden dat er voor hem veel minder tijd was verlopen. Deze fenomenen staan vast en voor zover ik kan nagaan staan ze in verband met het optreden van de zogenaamde poorten.

❖ *Is er geen duidelijker omschrijving mogelijk?*

Er is geen duidelijker te omschrijven betekenis daarvan te geven. U moet mij ten goede houden dat ik hieraan onmiddellijk toevoeg: als ik een reden geef, dan moet het een menselijke reden zijn. Anders gezegd, een reden die binnen het menselijk begrip valt. Ik denk, dat men het geheel kan zien als een soort kosmisch stofwisselingsproces waardoor men stasis voorkomt door uitwisseling van energie, binnen de eigen eenheid en zo het versneld optreden van verstrooiing van de eigen energie naar een nabij gelegen andere dimensionele ruimte a.h.w. opheft. Dit is het voorkomen van stilstand en als zodanig iets wat de instandhouding (het hernieuwde momentum) in de bestaande materie beïnvloedt. Ik neem dat aan, maar ik kan het niet met absolute zekerheid zeggen. Het gaat hier om een stelling mijnerzijds.

❖ *U kunt dus geen punt in onze geschiedenis aanwijzen waarop zo iets misschien heeft plaatsgevonden: van Napoleon b.v. of een ander?*

Neen. Ik heb hem wel ontmoet in de sferen. Hij heeft bepaalde punten die hem erg ergeren. Overigens leeft hij nu in het licht. Eigenlijk is hij nooit een licht geweest, want hij was alleen maar een genie. Het is een gewoon mens geweest, een product van het menselijk milieu, en met menselijke drijfveren. Het is iemand, die erg heeft geprofiteerd van een mathematische knobbel. In uw tijd zou hij waarschijnlijk meesterschaker geworden zijn. In zijn tijd was hij generaal. Tegenwoordig hebben zij geen schakers meer nodig als generaal, want het gebeurt toch per computer. Nu hebben ze daarentegen mensen nodig die computerbeslissingen kunnen verkopen.

❖ *Bij overgang van een parallelwereld naar een andere krijgen wij dan ook niet een vergelijkbaarheid met de mogelijkheids wereld, zodat deze als schil in een andere mogelijkheids wereld leeft en toch waarnemingen brengt?*

Dat is nu juist het grote verschil. Een mogelijkheids wereld is namelijk een wereld die in haar basisvorm (dus op een bepaald historisch punt) identiek is met uw eigen wereld waarbij de ontwikkeling echter afwijkt van de bij u bestaande. Hierdoor ontstaat er een voor het menselijk voorstellingsvermogen te vatten vergelijkbaarheid, althans gedurende een zekere periode. Zo kan iemand, die in de ene mogelijkheids wereld leeft de andere mogelijkheids wereld als een soort droomervaring beleven zonder te beseffen, dat het eigenlijk zijn niet-bezielde vorm is in een andere mogelijkheids wereld waarvan hij de impulsen opneemt, ofschoon hij deze ten slotte toch in de termen van zijn bestaan zou moeten vertalen.

❖ *Er zijn dan theoretisch steeds meer mogelijkheids werelden die divergeren of convergeren deze ook weer?*

Het aantal mogelijkheids werelden is oneindig: dat is logisch gezien de variatie in het denken en voorstellingsvermogen. Maar hierbij moet wel worden gerekend met het feit dat men, zoals het oude spreekwoord zegt, langs vele wegen naar Rome kan gaan. De kortste weg naar Rome

heet dan de stam. Het is dus bijna zeker, dat alle andere mogelijkheidswerelden tot die stam kunnen terugkeren, maar dat deze zich in hun vertakkingen gelijktijdig van deze stam zullen verwijderen. En dan worden zij dus steeds zwakkere waarschijnlijkheden gerekend vanuit de stamwereld.

❖ *Wanneer een ander uit zijn mogelijkheidswereld in de mijne komt, dan kan ik hem dus niet herkennen door modusverschillen of gedragsverschillen?*

Neen, dat is gewoon een droomwereld.

❖ *U stelde, dat uw wereld de eindfase is van vele parallelwerelden?*

Neen, van menselijke ontwikkelingen, ongeacht de vraag in welke parallelwereld deze door een mens wordt beleefd.

❖ *Nu is mijn vraag: is het van uw kant mogelijk om te reïncarneren in parallelwerelden?*

Die mogelijkheid zal waarschijnlijk niet uitgesloten zijn. Maar het is duidelijk dat iemand, die in de menselijke ontwikkelingsgang zijn bewustwording doormaakt, geneigd zal zijn zich daar te manifesteren waar de meest menselijke waarden en mogelijkheden aanwezig zijn. Dat betekent dus uw eigen wereld, tenzij er in een parallelwereld een zodanig menselijke cultuur en beschaving zijn ontstaan dat daarin menselijke maar totaal afwijkende mogelijkheden aanwezig zijn. Op het ogenblik, dat de mensheid geen incarnatiemogelijkheid meer biedt, zal de neiging bestaan te zoeken naar een geestelijk vergelijkbare waarde. Dit betekent, dat het niet meer gaat om een parallelwereld maar eigenlijk om een levensvorm waarin een bepaald geestelijke besef zich kan manifesteren. Dit betekent dat altijd tenminste één incarnatie aan gewenning moet worden besteed, omdat men eerst moet ingroeien in de nieuwe levensvorm voordat het mogelijk is de bewustwordingsprocessen in hun geheel geestelijk voort te zetten.

❖ *Zijn er mensen, die uit eigen ervaring omtrent de parallelwerelden bericht hebben?*

Ik kan u hier geen definitief antwoord op geven. Er zijn enkele schrijvers (o.a. in de 17^e eeuw) die verhalen vertellen welke wijzen op een bestaan van de parallelwerelden. Het is zelfs heel waarschijnlijk dat een visie omtrent parallelwerelden mede verwerkt is in denkbeelden zoals die van Swift, ofschoon wij hier in de eerste plaats te maken hebben met een politieke persiflage. Maar het basisidee is een erkennen van een parallelwereld of het horen ervan door iemand, die zo'n wereld heeft betreden. Het is dus niet zonder meer een direct fantasiebeeld. Daarin zijn bepaalde zaken, die te consequent zijn doorgevoerd, o.a. het land van de Houghms (?), zeer beschaafde paarden overigens, dit is vaak te consequent doorgevoerd om alleen satire te vermoeden. Er zijn details bij die spreken over een andere wereld of een andere mogelijkheid. Ik weet dat dergelijke dingen heel veel voorkomen. Ze zijn ook in de oudheid voorgekomen. Vaak mengt zich de fantasie met de feiten. Denkt u maar aan de mooie zeevaardersverhalen uit de oudheid en de daarop weer gebaseerde reizen van Sindbad de Zeeman, die ook nog enkele zeer fantastische inwijdingsverhalen vertelt, als u ze goed kunt lezen. Al deze dingen wijzen erop dat er mensen geweest moeten zijn die op de een of andere manier deze ervaring van een totaal andere wereld als een werkelijkheid zonder meer kenden. De details zijn juist daarom opvallend, omdat ze niet de congruentie bezitten van een zorgvuldig geconstrueerde wereld. Er zijn kleine incongruenties, die op zichzelf volkomen aanvaardbaar en begrijpelijk zijn, maar die bij een logisch denkend mens zeker niet zullen opkomen.

❖ *Hoe is dat dan met science fiction?*

Science fiction kan men eigenlijk ontleden in drie termen:

1. De constructie waardoor het hele verhaal niets anders is dan de illustratie van een stelling. Het gehele beeld in het verhaal is dus geconstrueerd om deze stelling te onderlijnen.
2. De zogenaamde speculatieve science fiction. Hier wordt een bepaald idee willekeurig ontwikkeld. De basiswaarde is reëel, de conclusies zijn schijnbaar consequent maar verwaarlozen in feite zoveel tussenliggende mogelijkheden en ontwikkelingen, dat wij kunnen spreken van een op wetenschap gebaseerd sprookje.
3. De Space-Opera. Dat is eigenlijk de actiebehoefte van de mens overgeplaatst van het Wilde Westen naar asteroïden en vreemde planeten in de ruimte.

❖ *Bestaan er in de vijfde dimensie net zo'n heelal als in onze drie-dimensionele wereld? Dat moet een fantastisch beeld zijn.*

In de vijfde dimensie bestaat ditzelfde heelal, want het kent meer dimensies dan u kent. Maar de vorm waarin ze optreedt in dit heelal is een totaal andere.

❖ *Als u van een heelal spreekt, bedoelt u dan één van de 63 heelallen?*

In dit geval ja, één van de 63,

❖ *En er is geen intercommunicatie tussen deze heelallen?*

Neen, ofschoon sommigen van ons beweren - en nu komen we weer erg op speculatief terrein - dat ze alle slechts een spiegeling zijn van een centraal AI dat niet kenbaar is of althans niet direct beleefbaar schijnt te zijn. Als zodanig zijn ze alle in wezen gelijk en beïnvloeden en vullen ze elkaar aan, zonder dat voor degenen die in deze heelallen leven van een feitelijk bewust beleefbaar contact sprake zou kunnen zijn. Maar dat is dus weer heel iets anders. Dat is theorie.

❖ *Zijn er meer dimensies dan drie? Is het een kwestie van bewustzijn?*

Dat is een heel moeilijke kwestie, want het begrip "dimensie" is gebaseerd op de vastlegbare waarneembaarheid van een afmeting welke andere, eveneens beleefbare, en waarneembare afmetingen, onder een hoek van 90 graden snijdt. Dan kan men wel zeggen, dat is natuurlijk een idee, maar eigenlijk betekent meer-dimensionaal dat er meer ervaringsmogelijkheden zijn dan de stoffelijke en dat daarin optredende krachten, beschouwd vanuit dit hoger besef, eveneens als een lijn andere lijnen snijden onder een hoek van 90 graden geprojecteerd zouden kunnen worden zonder dat daarmee de oorspronkelijke verhouding van de drie-dimensionale wereld die u kent wordt verstoord. Daarom is hetgeen u vraagt eigenlijk niet te beantwoorden. Ze zijn er deze vijf dimensies. Er zijn er trouwens veel meer. Wij kennen alleen in uw wereld en samenhangend met de onze tenminste negen dimensies. Deze zijn dan nog weer te verdelen in een groot aantal drie-dimensionele werelden. Maar ik geloof, dat u niet moet onderverdelen, maar dat u moet proberen de eenheid te beseffen, zodat u zoudt kunnen zeggen: Als er vijf dimensies zijn, dan zal de waarde van deze dimensies zich ook voor mij manifesteren en wel als in mijn besef optredende aanvullingen t.a.v. mijn zintuiglijke waarnemingen. Want de zintuiglijkheid bepaalt de drie-dimensionale wereld.

❖ *Het is dus meer het bewegen dan het denken?*

Daarop kan ik geen antwoord geven.

❖ *Is het dan: op een hoger vlak bewegen, dus een hoger denken in de zin van.....*

Hoger en lager is natuurlijk ook fantasie. Als u zegt: een verbreding van het normale belevingsvlak, dan ben ik met u eens.

❖ *Omtrent tijd. Is tijd een van de weinige factoren van dimensionaal bestaan?*

Nee, tijd is een verschijnsel dat ontstaat door de samenwerking van een aantal invloeden waardoor de wisseling van bestaansmomenten worden bepaald voor het leven, dat op een bepaalde planeet de tijd meet.

❖ *Ik heb gehoord, dat er voor u geen tijd bestaat.*

Althans geen algemene tijd. Er is een persoonlijke tijd en er bestaat de mogelijkheid tot erkenning van de persoonlijke tijdsbeleving van anderen, zodat op bepaalde punten een wederkerige aanpassing mogelijk wordt.

❖ *Als u ergens anders bezig bent, dan kunt u hier toch niet deze lezing houden?*

Dat kan onder omstandigheden wél en soms kan dat níét. Het is namelijk geheel afhankelijk van de concentratie, die ik nodig heb om de taak te volbrengen die ik elders zou moeten uitvoeren.

❖ *Mogelijkheidswereld. Stel u voor, dat in de mogelijkheidswereld b.v. Duitsland de oorlog had gewonnen. Of dat in die mogelijkheidswereld een bepaalde persoon opgehangen zou zijn. Bestaat dat?*

Die kans is zelfs tamelijk groot. Er zullen wezens zijn die met een dergelijk besef leven. Het is een wereld waarin vrijheid veel geringer is. Een wereld waarin b.v. Menten strafbaarder is dan in de uwe om de doodeenvoudige, reden dat daar het hebben van bezit, dat iemand niet uitdrukkelijk is toegekend, verboden zou zijn.

❖ *Is een versmelting van parallelwerelden mogelijk?*

Dat is niet mogelijk, omdat beide een afzonderlijk stoffelijke bestaan hebben. Indien een versmelting van parallelwerelden plaatsvindt, zal er dus een plotselinge verdubbeling van massa optreden waardoor de relatie t.a.v. zon of zonnen eveneens gewijzigd zou worden hetgeen een soort kosmische ramp tot resultaat zou hebben. Een samensmelting van mogelijkheidswerelden bestaat wel, omdat ze in feite gedachtewerelden, belevingswerelden zijn. Ze zijn verbonden met één stoffelijke wereld waar het mens-zijn op verschillende manieren kan worden beleefd. Het is heel moeilijk om dat allemaal duidelijk te maken. Ik zou willen wijzen op het begrip "Maya" waarbij we door de interpretatie van een bestaande werkelijkheid komen tot een wereld, die in zichzelf niet meer werkelijk is.

❖ *Het rapport tussen twee parallelwerelden is dat energieoverdracht of alleen maar informatieoverdracht?*

Als het gaat om parallelwerelden, dan is het een overdracht van materie. Daar de basis energie is plus eventueel momentum moeten wij dus zeggen, energieoverdracht. Dit is geen informatieoverdracht behalve in zoverre dat die informatie in het overdragen geheel als zodanig bevat is en bovendien uitdrukbaar in de waarde van de parallelwereld die wordt betreden.

❖ *Kunt u op dit moment een parallelwereld waarnemen die nu dicht bij ons ligt.*

Ik geloof niet dat, gezien de mogelijkheden van tijd enz. die wij nu hebben, dit gemakkelijk te doen is. U kunt zich misschien dit voorstellen. Denkt u aan een wereld in negatief: dus wit wordt zwart en zwart wordt wit. Stel u dan voor, dat in dit negatief de normale kleurwaarde optreedt. U krijgt dan een heel eigenaardige beeldvertekening. Deze beeldvertekening zal dan te vergelijken kunnen zijn met het contact met een parallelwereld dat waarschijnlijk over ongeveer 7 maanden voor een periode van ongeveer 14 minuten zal plaatsvinden. In dit geval op de Stille Oceaan. Een eiland in die oceaan ligt er vlak bij. Dit is alles wat ik u kan zeggen. Hoe u dat beeld kunt overdragen? Op het ogenblik dat u daar bent, ziet u die wereld als uw eigen wereld, er is geen verschil. U stelt slechts vast dat er een ander landschap is. U kunt dus alleen de verschilwaarde, zoals die op dat moment bestaat, uitdrukken. Dat kunt u doen door de zwart-wit verhouding te verschuiven, terwijl u de kleurwaarde normaal houdt en tegen de zwart-betekenis afzet.

❖ *Deze parallelwereld is dus ook stoffelijk. Komt ze door onze stoffelijke wereld heen?*

Dat kan onder omstandigheden gebeuren. De juiste formulering is, dat deze werelden tijdelijk op een verschillend niveau bestaan. B.v. de ene wereld is op deze plaats om zes uur en de andere om twaalf uur. Door een bepaalde situatie ontmoeten ze elkaar en is er een punt van gelijkheid. Dat is dus het punt waarop van een feitelijk bestaan van de ene wereld in de andere sprake is, ook als voor degene die door de poort gaat misschien de ene wereld geheel in de andere was opgenomen. Het is dus een persoonlijk begrip. Zodra wij ons realiseren, dat hier meer dimensies werkzaam zijn, kunnen wij ook begrijpen dat de tesseract (de vier-dimensionale uitslag van een kubus) een lege ruimte in het midden heeft met zes kubussen eromheen. Er is dus in het midden een ruimte die eigenlijk niets is, maar die wordt bepaald door de projectie van de ene kubus die er helemaal omheen zit. Dat is dan een leegte die de vorm weergeeft van de oorspronkelijke kubus. Men kan dan zeggen: De leegte is de poort waarbij elke kubus een eigen inhoud kan hebben en middels de leegte van de ene kubus in de andere kan treden op een meer-dimensionaal vlak waar zij niet identiek zijn. Maar op het ogenblik, dat ik de meerdere dimensies wegneem, houd ik alleen maar één wereld en één kubus over. Stel dan, dat wij hier niet alleen te maken hebben met een kubus, maar met een samenstel van twee bollen. Maakt u van deze beide uitslagen, dan ziet u hoe verwarrend ze door elkaar heen lopen zonder dat zij eigenlijk gelijk zijn, maar deels wel dezelfde bol hebben als uiting van beide. Dan is elke bol, die gelijktijdig als projectie van beide werelden in dezelfde ruimte op dezelfde plaats valt, de brug.

❖ *Dat is dan wel een kilometer of zo?*

Dergelijke poorten kan men moeilijk in een bepaalde afstand uitdrukken. Men zou kunnen zeggen, dat in doorsnee het oppervlak in vierkante kilometers uiteen kan lopen van maximum 3 tot ongeveer 20 vierkante kilometer. Dat zijn ongeveer de werkzame bruggen: punten waarop verschijningen verdwijnen en mogelijk reëel waarneembaar zijn.

❖ *Is er ook een maximum van parallelwerelden?*

Theoretisch niet. Praktisch is de beperking van het aantal parallelwerelden te binden aan het aantal planeten dat met vergelijkbare waarden van massa, veld en snelheid in omwenteling zich bevindt rond het geheel van de Melkweg. Met andere woorden: uw parallelwerelden zullen zich niet in het centrum van het Melkwegstelsel bevinden, maar altijd aan de buitenkant daarvan, omdat dit hun beweging t.a.v. de as mede bepaalt en daarmee hun energetische inhoud bepaalt t.a.v. het geheel van het Melkwegstelsel.

❖ *Dan is er dus een dimensionale begrensdheid, omdat de werelden in hun dimensies een beperkt aantal spiegelingen tot stand kunnen brengen in een lagere dimensie?*

Neen, dat heeft er niets mee te maken. Het is gewoon een kwestie van het feit, dat werelden parallel zijn op het ogenblik dat zij door hun waarden van tijd, massa, veld en beweging een gelijke waarde bereiken op een vergelijkbaar moment waardoor zij een nabijheid veroorzaken die bij een tijdelijk gelijkkomen van beide waarden een brug tussen beide werelden slaat, waarop beide dus als uitwisseling kennende parallelwerelden mogen worden beschouwd.

❖ *Dus meer synchroniciteit maar dan dimensionaal?*

Dat heeft ook met dimensies te maken, maar men kan het niet in dimensies uitdrukken. Wat u zou willen doen is: het omzetten in dimensies, dan dimensies vergelijken met sferen en zo komen tot een aantal geestelijke werkingen waardoor een beperking van het aantal parallelwerelden bereikbaar wordt. Het spijt mij, maar dat kan men gewoon niet doen. U bent op het ogenblik bezig om een citroen bij kersen op te tellen. Geestelijke waarden zijn anders en liggen dus in dimensies berekend helemaal anders dan stoffelijke werelden. Al is het alleen maar, omdat in een geestelijke wereld geen materiele vastheid of gebondenheid kan optreden, zodat het effect "massa" daarin niet bestaat.

❖ *Mag ik nog even terugkomen op de poorten waar u het over had. Komen die meer op oceanen voor dan op het land?*

Gezien de verhouding tussen land en oceanen moeten wij aannemen, dat er meer van deze poorten zullen zijn op wateroppervlakten dan op land.

❖ *Ook onder de oppervlakte?*

Onder de oppervlakte kunnen ze misschien ontstaan, maar dan kunnen zich zeer grote moeilijkheden voordoen. Als namelijk de kern van uw planeet of van een andere planeet wordt beroerd, dan treedt een zodanige wijziging van veldverhouding op, dat er geen effecten kunnen zijn waardoor een voor de mens kenbare poort ontstaat. Dan hebben we heel wat anders: in feite een massadichtheidseffect waarbij de massadichtheden t.a.v. elkaar een uitzettingseffect vertonen hetgeen voor de ene massa vermeerdering en voor de andere een actie of een geuite energievermeerdering betekent. Bovendien kan ook een grote temperatuursverandering in de aardkern ontstaan.

❖ *Ik stel mij voor, dat als een aanrakingspunt in het hart van Amsterdam valt, dat dan het grootste stuk van Amsterdam daar binnen valt.*

Dat is niet helemaal juist. Dat stuk blijft wel bestaan, maar men ziet misschien meteen een paar gekke figuren verdwijnen of verschijnen.

CONCLUSIE

Wij zijn bezig geweest met de parallelwerelden. Ik geloof, dat het eerste dat ons hierbij duidelijk is geworden wel is, dat al formuleert men het nog zo mooi het erg moeilijk voorstelbaar is. Het tweede punt is, dat u daarvoor een enorme belangstelling heeft. Ik vraag mij af: waarom? Is het misschien omdat u een ontvluchtingsmogelijkheid uit uw eigen mogelijkheid zoekt. Als ik dan verder kijk naar de inhoud van de vragen, dan blijkt er een verwarring te bestaan tussen parallelwerelden en mogelijkheidswerelden. Men kan zich schijnbaar niet realiseren dat punten, die in de ruimte ver van elkaar af zijn gelegen, in een drie-dimensionale meting bijna identiek zijn, dus vlak bij elkaar liggen, als we dat met betrekking tot andere dimensies meten. Toch is dit op zichzelf een verschijnsel waarover reeds veel is gezegd en geschreven. U zult het dus eventueel in vakliteratuur kunnen nazoeken.

Een waarschijnlijkheids- of een mogelijkheidswereld heeft alleen te maken met dat deel van het bestaan dat door het menselijk denken wordt opgebouwd. Hierbij zijn verhoudingen en emoties inderdaad van groot belang. Dat wil niet zeggen, dat ze de werkelijkheid bepalen. Men zou ze misschien het best kunnen vergelijken met zes modehuizen naast elkaar, die alle in de gelegenheid zijn om hetzelfde model te kleden. Dat kan dan lopen van Gipsy Look, via Super

Hip tot Oude Doos of chic, precies zoals U het wilt. Wij moeten deze dingen dus splitsen. Als ik dan nog de geestelijke werelden erbij haal, dan wordt het voor de meesten onbegrijpelijk. Een geestelijk wereld is een wereld die alleen bestaat uit een bepaald soort energie waarin de beelden slechts de gedachten zijn die door het "ik" worden geconcretiseerd en die dus voor anderen niet bestaan, tenzij dezen eerst aanvaarden wat de denkers daarover denken. Het is een spelletje. De geestelijke werelden staan dus helemaal los hiervan.

Als men spreekt over parallelwerelden, moet men dan ook nooit proberen om daar bewustzijnsvragen, bewustwordingskwestie e.d. bij te pas te brengen. Ten aanzien van de mogelijkheidswerelden zou dat deels het geval kunnen zijn, maar slechts ten dele. Want een ieder heeft nu eenmaal in zich een aanvaarding van de voorgeschiedenis, die het hem heel erg moeilijk maakt, om een andere mogelijkheid te kiezen waarin deze voorgeschiedenis niet aanwezig is.

Samenvattend. Wij hebben een mogelijkheid gezien. Wij hebben ons ook aangenaam daarmee beziggehouden, hoop ik. Deze mogelijkheid - hoezeer ze hier en daar bewijsbaar is met de modernste middelen der mathematica - is van weinig belang. Belangrijk is, dat wij beseffen dat de mogelijkheid bestaat, niet dat wij ons besef door de mogelijkheid laten domineren. Want elke mens leeft in zijn eigen werkelijkheid, de werkelijkheid van zijn gedachten en gevoelens, de werkelijkheid van een wereld, die hij volgens zijn besef en gevoelens kan veranderen. Daarom geldt: Ken uzelve, en aan uzelf zult u uw wereldbeeld kennen. In de erkenning van uzelf en uw wereld kunt u de juistheid vinden voor uw persoon, de vrede, de beleving, die het meest bij uw wezen past. Dan functioneert u gelijktijdig goed in de kosmos. En als dat dan impliceert dat u een parallelwereld zult moeten betreden, is dat zonder meer te verwerken: zonder dit is het alleen maar een avontuurlijke moeilijkheid of een ondergang. Alleen de mens, die vanuit zichzelf zo bewust mogelijk leeft, kan uit al het zijnde en bestaande het maximale, het optimale nut trekken. En slechts wie dit doet heeft, mijns inziens, de geestelijke lessen die wij proberen te geven goed gevolgd.

Ik kan u nog één raad geven. Interesseer u desnoods voor alles, mits die interessen een verrijking betekenen van uw daadwerkelijk bestaan. Maar interesseer u nooit voor zaken die u wegvoeren van de werkelijkheid waarin u leeft. Want het is uw nu ervaren werkelijkheid, die uw geestelijk bewustwordingsproces bepaalt en daarmee wat u aan onze kant voor werelden zult kennen, beleven en de mogelijkheden tot verdergaan bij ons zult aantreffen. Ik hoop voor u dat dat de beste zijn die u zich maar kunt wensen.